

Ing. arch. Pavel Prouza, posudek doktoranda od školitele dizertační práce

Kolega Prouza patří k těm doktorandům ústavu pro dějiny umění FF UK, kteří uměleckohistorický obor nestudovali. Absolvoval architekturu na pražské technice, kde se sice dějiny umění a dějiny architektury vyučují, ne však v takové šíři a hloubce, jaké dovedou nabídnout filozofické fakulty. Úhel pohledu, jaký je pro současnou historiografii architektury potřebný a typický, si však kolega Prouza osvojit dokázal, a to v míře, která mě upřímně překvapila. V textu své dizertační práce se projevil jako velmi zdatný historik moderní architektury, který však navíc ještě dobře rozumí technologickým a provozním problémům staveb, což pro absolventy dějin umění na filozofických fakultách vždy úplně neplatí. Opravdu se obdivuji způsobu, jakým kolega Prouza svou dizertaci pojal.

Tato dizertace se však nerodila snadno. Vývojem prošlo i její zaměření. Pavel Prouza ji psal jako zaměstnaný architekt-praktik, zatížený zároveň založením rodiny (je teď otcem dvou dětí) a navíc ještě zájmem o problémy památkové ochrany starých průmyslových staveb. V tomto ohledu si rozhodně zaslouží pozornost jeho iniciativy při záchraně starého pivovaru v Lobči. Jde-li o téma dizertace, kolega Prouza v ní chtěl původně zmapovat obšírné téma sociální bytové výstavby za první republiky v pohraničních oblastech, osídlených německojazyčným obyvatelstvem. Pro historiky architektury 20. století, kteří se zajímají o stavební produkci českých Němců, jde o problém téměř klíčový, protože právě na bytovou výstavbu a na sociální bydlení se v letech 1918-1938 zaměřovalo nejvíc debat, které mezi sebou čeští Němci o architektuře vedli, a nejvíc jejich publicistických projevů. Hodnotné svědectví o tom podala nedávná práce mé olomouckéžačky Simony Markové o meziválečné architektuře v Chebu, doplněná antologií z textů tehdejších německých publicistů o architektuře.

Kolega Prouza se tedy do tak širokého výzkumu vehementně pustil. Po určité době si však uvědomil, že v původně plánovaném rozsahu se takové téma nedá v několika málo letech zvládnout. Rozhodl se proto upnout pozornost k městu, které svou sociální výstavbou dvacátých a třicátých let mezi jinými pohraničními městy vynikalo, k Ústí nad Labem. Toto město dosáhlo ve své meziválečné architektonické politice pozoruhodných výsledků, na nichž měla hlavní zásluhu jeho sociálně demokratická správa v čele se starostou Leopoldem Pözlzem a spolu s tím i profesionální práce tamějšího městského stavebního úřadu zaměstnávajícího architekta Franze Josefa Arnolda. Kolegovi Prouzovi se podařilo výborně vylíčit, co se tedy v Ústí v té době odehrávalo, a to na příkladu nejbouřlivěji se tehdy rozvíjející ústecké čtvrti Klíše.

S prvními výsledky své práce o meziválečném Ústí nad Labem Pavel Prouza seznámil své kolegy-doktorandy na obligátní páteční přednášce před dvěma lety. Už tehdy jsem si uvědomil, že se díky jemu vyhraňuje pozoruhodný směr výzkumu. Text jeho dizertační práce mě v tomto mínění utvrdil. Můžu jí vytknout snad jen několik málo nedostatků v gramatice, hlavně v interpunkci. Se všemi otázkami, spojenými s meziválečnou německou architekturou v českých zemích, i s delikátním problémem jejího dlouhodobého opomíjení v pracích českých historiků moderní architektury, se kolega Prouza velmi dobře vyrovnal. Splnil všechny své povinnosti doktoranda, velmi rád doporučuji jeho práci k obhajobě.

Prof. PhDr. Rostislav Švácha, CSc., v Praze 12. 8. 2013